

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Chorzowie Wydział VII Karny

Przewodniczący: SSR Magdalena Niemiec

Protokolant: Justyna Wypler

przy udziale Prokuratora Józefa Kępy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 grudnia 2015 roku

sprawy

skazanego za przestępstwa z art.   kk w zw. z art.   kk i in.

z urzędu w przedmiocie przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego

na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

postanawia

przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne czy art. 19 ust 1 i 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015, nr 396) jest zgodny z art. 32 ust 1, art. 78, art. 42 ust 2, art. 45 ust 1 i z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

UZASADNIENIE

W dniu   maja 2013 roku skazany M   B   złożył do tut. Sądu wniosek o wydanie wyroku łącznego. Sprawa ta była rozpoznawana przez Sąd Okręgowy w Ł   i postanowieniem z dnia   sierpnia 2014 roku przekazana Sądowi Rejonowemu   w Ł   jako właściwemu. Następnie postanowieniem z dnia   października 2014 roku Sąd Rejonowy   w Ł   przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chorzowie jako właściwemu. Z uwagi na konieczność skompletowania akt sprawy potrzebnych do wydania wyroku łącznego sprawy nie zdołano rozpoznać do dnia 30 czerwca 2015 roku.

W dniu 1 lipca 2015 roku weszła w życie ustawa z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015, nr 396 – dalej ustawa nowelizacyjna), która w § 1 pkt od 46 do 54 oraz w § 5 pkt 40 do 46 całkowicie zmieniła założenia instytucji kary łącznej, a w konsekwencji także orzekania o tej karze i ustalania jej wymiaru. W art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej wprowadzono jednak zasadę, że nowe brzmienie rozdziału IX Kodeksu karnego (zbieg przestępstw oraz łącznie kar i środków karnych) znajdować będą zastosowanie dopiero wtedy, jeżeli dojdzie do prawomocnego skazania już po wejściu w życie przywołanej nowelizacji (czyli po 1 lipca 2015 roku).

Zasadniczo zatem w sprawie M   B   nowe regulacje prawne w chwili wydania wyroku łącznego nie powinny mieć zastosowania. Kara łączna stanowi instytucję prawa karnego materialnego, stąd jej orzekanie winno być rozpatrywane przez

pryzmat reguły intertemporalnej zawartej w art. 4 § 1 kk. Ta zaś nakazuje w wypadku, gdy w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosować ustawę nową, chyba że ustawa obowiązująca poprzednio była względniejsza dla sprawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 roku VKK 211/14, publ. m.in. KZS 2015/10/21). Czy zatem przepis art. 19 ustawy nowelizującej stanowi *lex specialis* do ogólnych reguł intertemporalnych z art. 4 § 1 kk, a w konsekwencji wyklucza zastosowanie tej regulacji? Istotą przepisów z art. 4 kk było (i co do zasady jest) umożliwienie osobom już skazanym, co do których jest prowadzone postępowanie wykonawcze, w przypadku wprowadzenia w życie w tzw. międzyczasie korzystniejszych dla nich regulacji prawnych skorzystania z tych nowych względniejszych dla nich zapisów prawa. Wprowadzając zatem art. 19 ust 1 ustawy nowelizującej ustawodawca tę ogólnie przyjętą regułę wyłączył. Tym nie mniej w art. 19 ust 2 ustawy nowelizującej wskazano, że jeżeli prawomocnie orzeczona przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy kara łączna jest wyższa niż górna granica wymiaru kary łącznej określona w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wymierzona karę łączną obniża się do górnej granicy wymiaru kary łącznej określonej w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Przepis ten daje zatem możliwość skorzystania z korzystniejszych regulacji (obniżenia kary) skazanym tylko w pewnym układzie procesowym, tj. jeżeli kara łączna zostanie prawomocnie orzeczona przed 1 lipca 2015 roku. Wydaje się jednak zasadne, że w wypadku gdy Sąd wydaje wyrok łączny po 1 lipca 2015 roku również ma prawo w oparciu o art. 4 § 2 kk obniżyć wymiar kary łącznej do górnej granicy wymiaru tej kary określonej w kodeksie karnym w brzmieniu po 1 lipca 2015 roku.

W ocenie Sądu art. 19 ustawy nowelizującej jest sprzeczny z art. 32 ust 1 Konstytucji, który stanowi: *Wszyscy są równi wobec prawa. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. W stosunku do takiego samego przestępcy w zależności od tego w jakim „układzie procesowym” się znajduje, tj. czy skazano go prawomocnie za wszystkie przestępstwa jeszcze przed 1 lipca 2015 roku, czy też chociażby jeden z wyroków uprawomocnił się po tej dacie w zakresie orzekania o karze łącznej mogą znaleźć zastosowanie zupełnie inne regulacje prawne – w przypadku uprawomocnienia wszystkich wyroków przed 1 lipca 2015 roku – zasadniczo tylko przepisy o karze łącznej obowiązujące przed 1 lipca 2015 roku, a jeżeli chociażby jeden z wyroków podlegających łączeniu uprawomocnił się po 1 lipca 2015 roku zasadniczo przepisy o karze łącznej obowiązujące od 1 lipca 2015 roku z możliwością zastosowania przepisów obowiązujących poprzednio, jeżeli są względniejsze dla skazanego (wniosek z art. 4 § 1 kk). W efekcie dochodzi do sytuacji, w której podmioty znajdujące się w sytuacji podobnej, zostaną potraktowane w sposób odmienny, albowiem co do skazanego, którego skazano wyrokami jednostkowymi przed dniem 1 lipca 2015 r. wyłączone zostanie zastosowanie zasady stosowania ustawy nowej, obowiązującej w chwili orzekania. Paradoksalnie, skazany postawiony w takiej sytuacji mógłby odczuwać pokusę popełnienia kolejnego czynu zabronionego po dniu 1 lipca 2015 r., aby całokształt jego działalności przestępczej został oceniony przez pryzmat nowych, korzystniejszych dlań przepisów ustawy karnej. Możliwość odmiennego potraktowania podmiotów znajdujących się w sytuacji podobnej nie jest wprawdzie całkowicie wykluczona w świetle wykładni norm konstytucyjnych, jednakże taka „dyskryminacja” winna być każdorazowo uzasadniona koniecznością ochrony innych wartości konstytucyjnych, a stopień odstępstw od zasady równości winien pozostawać w odpowiedniej proporcji do celu, który ustawodawca chciałby w ten sposób osiągnąć, przy czym musi to być cel godny ochrony w świetle przepisów Konstytucji. W ocenie Sądu nie ma żadnego usprawiedliwienia dla odstępstwa od zasady równości przy orzekaniu o karze łącznej, albowiem nie sposób uznać za cechę relewantną uzasadniająca zróżnicowanie sytuacji prawnej skazanych dat wydawania wyroków.*

Przekładając te rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy w pierwszej kolejności należy wskazać jakie są (byłyby) konsekwencje zastosowania wobec skazanego regulacji dotyczącej kary łącznej obowiązującej przed 1 lipca 2015 roku (dalej: ustawa w starym brzmieniu), a po 1 lipca 2015 roku (dalej ustawa w nowym brzmieniu.) Stosując ustawę w starym brzmieniu połączeniu podlegałyby kary z wyroków Sądu Rejonowego w Ł z dnia grudnia 2011 roku o sygn. , Sądu Rejonowego w C z dnia kwietnia 2012 roku o sygn. , Sądu Rejonowego w Ł z dnia kwietnia 2012 roku o sygn. i Sądu Rejonowego w C z dnia marca 2013 roku o sygn. Łącząc kary orzeczone tymi wyrokami Sąd mógłby wymierzyć karę w granicach od 4 lat i 6 miesięcy do 8 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, albowiem wówczas bierze się pod uwagę ustalając tzw. „widelki kary łącznej” kary jednostkowe orzeczone za poszczególne przestępstwa. Natomiast łącząc kary według ustawy w nowym brzmieniu Sąd mógłby połączyć dodatkowo karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł z dnia września 2010 roku o sygn. i orzec karę łączną w granicach od 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 7 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, albowiem wówczas ustalając „widelki kary łącznej” bierze się pod uwagę kary jednostkowe i łączne. Bez względu na to czy stosując stare czy nowe zasady łącznia kar Sąd w niniejszej sprawie byłby zobowiązany do połączenia kar z wyroków Sądu Rejonowego Ł o sygn. i Sadu Rejonowego w C o sygn. , które to kary są aktualnie karami z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, co w wypadku zastosowania nowych regulacji prawnych wpłynęłoby w oczywisty sposób na wymiar orzeczonej kary łącznej ze względu na treść art. 89 § 1b kk zgodnie z którym miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest równy 15 dniom kary pozbawienia wolności. Zatem już na pierwszy rzut oka widać, że nowe zasady orzekania kary łącznej są dla skazanego korzystniejsze (względniejsze). Po pierwsze maksymalny wymiar orzeczonej kary łącznej jest niższy. Po drugie orzekając zgodnie z ustawą w nowym brzmieniu połączono by pięć, a nie cztery kary pozbawienia wolności, inaczej rzecz ujmując - w wypadku zastosowania ustawy w starym brzmieniu kara pozbawienia wolności z wyroku o sygn. podlegałyby odrębnemu wykonaniu.

Powstaje jednak pytanie czy wobec skazanego mogłyby w ogóle mieć zastosowanie regulacje dotyczące kary łącznej w brzmieniu ustawy nowej? Tak, i to obligatoryjnie w sytuacji, gdyby którykolwiek z wyroków podlegających łączeniu zapadłby po 1 lipca 2015 roku (wniosek z art. 19 ust 1 ustawy nowelizującej), ewentualnie gdyby po 1 lipca 2015 roku zapadł nowy wyrok skazujący na karę pozbawienia wolności bez względu na to kiedy skazany popełniłby przestępstwo za ten czyn. W ocenie Sądu niedopuszczalne w świetle art. 32 ust 1 Konstytucji, aby w zależności od daty prawomocności wyroków podlegających łączeniu miała zastosowanie surowsza lub łagodniejsza sankcja karna za te same czyny, a do takich konsekwencji prowadzi brzmienie kwestionowanego przepisu. Z łatwością można wyobrazić sobie sytuację, że inny sprawca tych samych lub bardzo podobnych przestępstw popełnionych przed 1 lipca 2015 roku zostanie prawomocnie skazany dopiero po 1 lipca 2015 roku i wówczas do niego będzie stosować kodeks karny tylko i wyłącznie w nowym brzmieniu. Odpowiedzialność karna „odrywa się” zatem od zachowania skazanego, a jest ściśle związana z działalnością organów wymiaru sprawiedliwości i ich szybszą lub wolniejszą reakcją na zachowanie przestępcze.

Przepis art. 19 ust 2 ustawy nowelizującej wprowadzono do projektu ustawy dopiero jako poprawkę mocą uchwały Senatu z dnia 7 lutego 2015 roku, a zatem na ostatnim etapie uchwalania ustawy. W uzasadnieniu tej uchwały można przeczytać, że art. 19 ust 2 ustawy nowelizującej ma na celu uregulowanie sytuacji, w której orzeczona przed dniem wejścia w życie kara łączna jest wyższa niż górna granica kary łącznej możliwej do orzeczenia w

świecie nowych przepisów. Taki zapis ustawy wydaje się być co najmniej nieprzemyślany, co dobitnie obrazuje sprawa skazanego M B Samo „obniżenie” kary nie pozwoli skazanemu na pełne skorzystanie ze „względniejszej” ustawy w nowym brzmieniu. „Obniżenie kary” w praktyce oznaczałoby nie wychodzenie powyżej granicy kary 7 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Gdyby jednak Sąd uznał za zasadne zastosowanie wobec skazanego zasady pełnej absorpcji kar, to orzekając zarówno według ustawy w nowym brzmieniu jak i w starym brzmieniu musiałby wymierzyć karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z tym że stosując ustawę w nowym brzmieniu kara łączna „pochłonęłaby” również karę jednostkową 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku o sygn. , a stosując ustawę w brzmieniu starym ta kara nie podlegałaby połączeniu i musiałaby zostać odrębnie wykonana. Oznacza to, że w pierwszym wypadku skazany musiałby faktycznie odbyć karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w drugim wypadku 5 lat pozbawienia wolności (4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności i odrębnie 6 miesięcy pozbawienia wolności). Zatem samo „obniżenie kary” do górnej granicy wymiaru kary łącznej określonej w ustawie w nowym brzmieniu nie gwarantuje, że Sąd zastosuje „względniejszą” ustawę dla sprawcy. Porównywanie górnego wymiaru kary łącznej według ustawy w starym i nowym brzmieniu jest oczywiście (rachunkowo) możliwe, ale przy tak daleko idącej zmianie założeń ustalania wymiaru kary łącznej w istocie rzeczy często nie prowadzi do racjonalnych wniosków. W ocenie Sądu takie rozwiązanie prawne jakie zaproponowano w art. 19 ustawy nowelizującej stoi w oczywistej sprzeczności z zasadą sprawiedliwości społecznej i kłóci się z zasadą demokratycznego państwa prawnego wyrażoną w art. 2 Konstytucji.

„Odwrocenie” reguły intertemporalnej z art. 4 § 1 kk (zasada stosowania ustawy starej zamiast nowej) może mieć również istotny wpływ na prawo do zaskarżania wyroków wydawanych w pierwszej instancji (art. 78 Konstytucji) i prawa do skutecznej obrony (art. 42 ust 2 Konstytucji). Gdyby ustawodawca nie wprowadził art. 19 ust 1 ustawy nowelizującej Sąd rozpoznając sprawę o wydanie wyroku łącznego stosując ustawę obowiązującą poprzednio musiałby uzasadnić dlaczego jest ona względniejsza dla sprawcy. Aktualnie literalne brzmienie art. 19 ustawy nowelizującej nakazuje zawsze stosować ustawę w starym brzmieniu odnośnie skazanych, co do których wszystkie wyroki podlegające łączeniu stały się prawomocne przed 1 lipca 2015 roku, a wyrok łączny jeszcze nie został wydany lub nie jest prawomocny. Jeżeli przed 1 lipca 2015 roku zapadł prawomocny wyrok wówczas istnieje podstawa do ewentualnego zastosowania art. 19 ust 2 ustawy nowelizującej. Należy wówczas ustalić jaki jest maksymalny wymiar kary łącznej według ustawy w nowym brzmieniu i porównać go z karą wymierzoną w wyroku łącznym. Pytanie tylko na jaki dzień takie ustalenia należy czynić czy na dzień wydawania wyroku łącznego czy też na dzień przeprowadzenia analizy? Ustawodawca w tym zakresie nie daje żadnych wskazówek. W przepisach mowa jest tylko i wyłącznie o obniżaniu kary wymierzonej. Ustawodawca nie wymaga by Sąd porównywał wpływ nowych uregulowań dotyczących kary łącznej na sytuację faktyczną skazanego, kolokwialnie rzecz ujmując jaki jest ostateczny koniec kary aktualnie a jaki byłby przy wydaniu wyroku łącznego w oparciu o nowe rozwiązania prawne. Podobne dylematy będzie miał Sąd, który nie wydał jeszcze wyroku łącznego (jak w niniejszej sprawie), a na podstawie art. 19 ust 1 ustawy nowelizującej nie może zastosować przepisów kodeksu karnego w nowym brzmieniu i może co najwyżej dostosować karę do górnych widełek kary łącznej orzeczonej według ustawy w nowym brzmieniu w oparciu o art. 4 § 2 kk. Bez wprowadzenia jasnych czytelnych reguł „porównywania” dwóch stanów prawnych rozstrzygnięcia Sądu nabierają charakteru dowolności, której wydaje się nie sposób usunąć w drodze interpretacji przepisów prawa. W ocenie Sądu niejasne przepisy w tak istotnej kwestii jak wymiar kary za popełnione przestępstwa mogą znacznie utrudniać sformułowanie zarzutów i złożenie skutecznej apelacji w sprawie, co w istocie rzeczy powinno

skutkować uznaniem, że art. 19 ustawy nowelizującej jest sprzeczny nie tylko z w/w art. 42 ust 2 i 78 Konstytucji, lecz także z prawem do sprawiedliwego rozpoznania sprawy wyrażonym w art. 45 ust 1 Konstytucji. Trudno bowiem o sprawiedliwy wyrok w sprawie w wypadku gdy zadaniem Sądu jest porównywanie dwóch stanów prawnych w istocie rzeczy „nieporównywalnych”, bo opartych na całkowicie odrębnych założeniach.

W ocenie Sądu występującego z pytaniem, prawo do sądu oraz prawo do obrony nie powinno być tutaj rozumiane od strony formalnej jako prawo wyłącznie uruchomienia procedury sądowej i uzyskania rozstrzygnięcia co do istoty sprawy. Do istoty prawa do sądu należy również odpowiednie ukształtowanie procedury umożliwiające wydanie sprawiedliwego rozstrzygnięcia, jak również poprawna redakcja przepisów prawa materialnego umożliwiająca polemikę z rozstrzygnięciem sądu w drodze wniesienia środków odwoławczych. W tej optyce przepisy ustawy nowelizacyjnej, które narzucają sądowi procedującemu w przedmiocie wydania wyroku łącznego zasadę intertemporalną dalszego stosowania ustawy wcześniejszej, *de facto* ograniczają prawo do sądu, nie w drodze wyłączenia dopuszczalności uruchomienia procedury i uzyskania rozstrzygnięcia, ale poprzez ograniczenie podstawy prawnej rozstrzygnięcia do przepisów ustawy dotychczasowej, która może być – jak w niniejszej sprawie – mniej korzystna dla skazanego niż ustawa nowa. Z tych samych powodów w sposób pośredni ograniczone może zostać prawo do obrony materialnej, albowiem podnoszone zarzuty korzystniejszego kształtu ustawy nowej nie będą mogły zostać uwzględnione z powodu związania sądu brzmieniem ustawy (art. 178 ust. 1 Konstytucji). Skutku dla siebie korzystnego skazany nie będzie mógł również uzyskać w drodze wniesienia środka odwoławczego, gdyż rozstrzygnięcie w oparciu o ustawę dotychczasową, z pominięciem ustawy nowej i korzystniejszej, zgodne jest z prawem, tj. z art. 19 ust. 1 ustawy nowelizacyjnej.

Od strony zgodności zakwestionowanej regulacji z zasadą demokratycznego państwa prawa, należy zwrócić uwagę, że pod tym pojęciem nie zawiera się wyłącznie formalna zgodność działania organów państwa z ustanowionym prawem. Dotyka ono bowiem jakości tego prawa, tak od strony technicznej, tj. od respektowania wymogów określoności, jasności, niesprzeczności, jak i od strony aksjologicznej, tj. od zgodności z wartościami demokratycznego państwa prawnego. W tym kontekście należy w szczególności zwrócić uwagę na „tradycję” unormowania problemów intertemporalnych w materialnym prawie karnym poprzez ustanowienie zasady stosowania ustawy nowej jako w założeniu bardziej racjonalnej i dostosowanej do potrzeb społecznych, z jednoczesnym wprowadzeniem wyjątku na rzecz stosowania ustawy obowiązującej poprzednio, w tym w dacie popełnienia czynu, gdyby ta była dla sprawcy względniejsza, co każdorazowo winien badać z urzędu sąd rozpoznający sprawę. Późniejsza zmiana stanu prawnego nie powinna bowiem wywoływać niekorzystnych skutków dla sprawcy czynu, co z kolei wynika z zasady lojalności Państwa wobec obywatela. Przepis intertemporalny z art. 19 ust. 1 ustawy nowelizacyjnej z zasadą tą zrywa w sposób radykalny, co osłabia zaufanie do Państwa oraz poziom bezpieczeństwa prawnego, tj. obie wartości, które podlegają ochronie na gruncie art. 2 Konstytucji. Skazani zostali zaskoczeni nagłą zmianą stanu prawnego i uchyleniem „ekspektatywy” skorzystania z ewentualnej przyszłej zmiany stanu prawnego w zakresie zasad orzekania kary łącznej na ich korzyść, jaką powszechnie przyjęta przed dniem 1 lipca 2015 r. praktyka pozwalała sformułować. Okazało się bowiem, że sprawcy, którzy zostali skazani wyrokami wydanymi przed dniem 1 lipca 2015 r., z nowych, korzystniejszych zasad orzekania kary łącznej skorzystać nie mogą.

Z kolei za materialną niesprawiedliwością kwestionowanej normy przemawia po pierwsze wzmiankowany już wyżej fakt zróżnicowanego traktowania sprawców stosownie do daty orzekania przez sądy wymierzające wyroki jednostkowe, czego nie sposób uznać za cechę relewantną uzasadniającą zróżnicowanie. Można jednakże rozważyć również pytanie,

czy zakwestionowana norma nie jest niesprawiedliwa *per se*. Nie sposób za sprawiedliwą uznać sytuacji, w której pomimo dekryminalizacji określonego zachowania, kary orzeczone w okresie przed uchyceniem karalności tego zachowania będą również wykonywane w okresie późniejszym. Racją takiego postąpienia jest niesprawiedliwość wykonywania kary za zachowanie, które w świetle zmienionych ocen aksjologicznych nie jest już społecznie szkodliwe, przy czym stopień niesprawiedliwości jest widocznie tak znaczny, że przeważa nad zasadą poszanowania stabilności i stałości wyroków sądowych. W niniejszej sprawie sytuacja przedstawia się w pewnym sensie analogicznie. Zjawiskiem negatywnie ocenionym przez ustawodawcę był fakt wykorzystywania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jako instrumentu determinującego surowość kary, co skutkowało wymierzaniem za ten sam czyn kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej w wymiarze wyższym niż wymierzona byłaby kara pozbawienia wolności. W przypadku pomyślnego upływu okresu próby skazanie ulegało zatarciu z mocy prawa, jednakże w razie zarządzenia wykonania kary skazany faktycznie odbywał karę niewspółmiernie surową z punktu widzenia dyrektyw stopnia winy i społecznej szkodliwości. Z tego powodu obecnie zgodnie z art. 89 § 1b kk sąd orzeka karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przyjmując, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ustawodawca uwzględnił w ten sposób praktykę „zawyzania” wymiaru kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej, jednakże nie w drodze zakazu stosowania tej praktyki, ale poprzez łagodzenie jej ujemnych skutków (wyrazem tej samej tendencji jest art. 75 §3a kk). Odmowa stosowania wobec niektórych sprawców tej zmienionej oceny skutków prawnych faktycznego wykonania kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej, czy to w drodze zarządzenia jej wykonania czy poprzez wejście tej kary w skład kary łącznej, na podstawie arbitralnych kryteriów, jawi się jako niesprawiedliwa i niezgodna z art.2 Konstytucji.

Ten stan rzeczy mógłby zostać „naprawiony” poprzez usunięcie z porządku prawnego art. 19 ustawy nowelizującej i powrót do reguł intertemporalnych zawartych w art. 4 kodeksu karnego, które zasadniczo nakazują stosowanie przepisów nowych, a starych jeżeli są względniejsze dla sprawcy. Wówczas takie „porównywanie” stanów prawnych ma sens, a rozumowanie Sądu co do zastosowania nowej lub starej ustawy znajdzie odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku łącznego. Jeżeli skazany nie zgodzi się z oceną Sądu co do niezastosowania przepisów w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku wówczas może zgłosić w apelacji zarzut naruszenia art. 4 § 1 kk, co aktualnie nie jest możliwe. Zachowane w ten sposób zostanie prawo do sprawiedliwego rozpoznania sprawy, prawo do obrony i jasnych zasad zaskarżania rozstrzygnięć Sądu tj. podstawowych reguł demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Za zgodność z oryginałem
Na oryginalnych i własnych podpisach
Z upoważnienia Kierownika Sekretariatu
Anna Miśtańska